

Sygn. akt I CSK 3269/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa E. Z.
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym 21 grudnia 2022 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 21 października 2021 r., sygn. akt I ACa 406/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 października 2021 r. wydanego w sprawie o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności powódka E. Z. w ramach podstawy wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. zarzuciła naruszenie: art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 5 ust. 1 pkt 1 i pkt 2 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, art. 65 § 1 i 2 k.c., a w ramach podstawy wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. naruszenie: art. 232 i art. 278 § 1 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 381, art. 382 i art. 843 § 3 k.p.c., art. 96 ust. 2 oraz art. 97 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe i art. 97 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.04.2004 r.).

Powódka jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała jej oczywistą zasadność, o której miało świadczyć oczywiste naruszenie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie wskazanych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią podstawy przyjęcia skargi.

Skarżąca nieskutecznie powołała się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów (przepisu) prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 nie publ. i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.); przekonanie o wystąpieniu tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej formie, uzasadnienia podstaw kasacyjnych, ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku skarżącej nie odpowiada tym wymaganiom, gdyż stanowi jedynie powtórzenie jednego z zarzutów kasacyjnych wraz ze zmodyfikowaną, rozszerzoną częścią jego uzasadnienia. Ze względu na wadliwy

sposób uzasadnienia wniosku nie zawiera ono argumentacji wykazującej oczywisty charakter zarzuconych naruszeń prawa, które mogłoby ewentualnie świadczyć o oczywistej zasadności skargi. W konsekwencji zachodziłaby konieczność rozpoznania tego zarzutu, co jednak na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne. Należy dodać, że skarżąca sformułowała swój zarzut, odwołując się do stanu faktycznego, który nie stanowił podstawy orzeczenia Sądu drugiej instancji, którym Sąd Najwyższy jest na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c. związany. Powódka twierdziła, że po powstaniu bankowego tytułu egzekucyjnego dokonała na rzecz pozwanego wpłat w łącznej wysokości ponad 100.000 zł, jednak takich ustaleń w sprawie brak, podobnie jak wniosków dowodowych w tym przedmiocie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kwestia ewentualnego przyznania przez pozwanego faktu wpłaty, w takiej wysokości została przez skarżącą podniesiona dopiero w skardze kasacyjnej, zamiast w apelacji, co stanowiłoby przeszkodę do jej analizowania w postępowaniu kasacyjnym.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi kasacyjnej na rzecz pozwanego Banku nie orzeczono, gdyż wniosek o ich zasądzenie został powiązany wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi.

[as]